

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamál?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!
Telefon 118 20 - Telefax 147 20

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar

Lýsingarfólk okkara er ráðgevandi hjá fyrirtøkum
og einstaklingum í lýsingarspurningum. Hetta
verður gjørt uttan meiríðnað fyrri lýsaran
Telefon 118 20 - Telefax 147 20

Grækarismessa

Sjúrður Poulsen helt grækarismessuroðuna í Havn í ár.

fram, ið staðist hefur av hesum máli. Kortini vil eg siga, skótunum í Føroyum til heiðurs, at sjálvur haldi eg, at tað var ein sera vøk-
ur yvirlýsing og áheitan, ið skótarnir høvdu á landsstýrið og løgting um at eira bjargafuglinum. Og eg ivist ikki í, at henda áheitan frá so stórum tali av okkara ungfolki, hefur havt stóra ávirkan á rætta borðið.

I mong ár havi eg staðið á Vaglinum her í Havn á Grækarismessu lytt á roður og sang. Ofta hefur verið ógvuliga illsligt og kalt. Ikki so sjáldan vátaslettingur og kavi, og tað hefur ofta knipt at hoyra tað, ið sagt hefur verið.

Kortini minnst eg rættiliga væl okkurt av tí, ið roðarar hava tikið fram sum sitt hjarta mál, og hefur tað verið rættiliga ymiskt. Dalking av natturuni er í hvussu er nakað, sum er nógv frammí i dag, men tað er óhugnaligt, hvussu lítið hvør einstakur av okkum gevur hesum álvarsmáli gætur. Vit siggja í sjónvarpi og hoyra í útvarpi, hvat ið hendir á firdum og høvum okkara, og hvussu alt livandi doyrt og flýggjar undan hesi oyðandi dalking og eitran. Sjálfv mðri á havsins botni doyggja fiskar og skelja-dýr av dalking, og tað er lítið mætari oman fyri skyggini.

Men tað sjáldsama er, at so fá av okkum við allari okkara telduutgerð minnst til, at vit við hesum ósketni kvetta linuna av, ið vit sjálvi hanga í, og aðrenn vit varnast, detta vit í dikið, ið vit sjálf hava fostað.

Vit hava enn ein møguleika at binda um heilan fingur. Vit eiga at minka um okkara skilaleysu ov-

Skotar gingu skruðgongu

veidu bæði á sjógv og lnaði, og vit eiga at minka um okkara oneyðugu dalking.

Tað er ikki óvanligt, at heiti verða strongd og ynski verða borin fram á stevnum. Á Grækarismessu haldinum i dag vil eg fegin siga, at vit føroyingar hava bót munandi um okkara grindadráp, ið var um at koma okkum í ringt orð í alheimseygum. Vit hava eisini nú vist okkum sum mentað fólk við at fríða tann fugl, ið var í vanda.

Kortini vantar okkum nakað enn á hesum síðaliga øki, og hugsi eg her um seyð okkara. Av og á hoyra vit um óhugnaligar hendingar, ið eru seyðinum fyrri. Hetta ósketni eigur ikki at halda fram. Har haldi eg, at vit øll hava samabyrgd, og tað er lítið trúligt, at eingin veit frá at siga, tá tiggutals seyðir verða hund-bitnir til deyða. Hetta er ikki hent bert eina ferð, og hetta er einki minni enn bæði harmiligt og

skammiligt.

Vit mundu vera mong, ið ótaðust, tá ið vit søu ta skemdarviðferð, ið verju-leysi kopurin fær á kalda isinum, har nösir verður meisláður og sligin til av-livs, meðan móðurin hjálparleys má fylgja við hesum sorgarleiki.

I hesum sambandi kann eg kortini ikki annað enn hugsa um, at ikki eru so mong ár liðin síðan, at vanligt mundi vera í Føroyum at niðurbundin seyður lá á litlum kjallargolvi, meðan annar seyður varð svavdur undir liðini. Um so er, at hetta hendir enn á døgum, er tað átalú vert, og eigur ikki at halda fram.

Tað eigur heldur ikki at vera so, á heystardegi, at seyður liggur niðurbundin longur enn hægst neyðugt. Vit hava øll skyldu at fara væl um tað fæ og virði, ið Harrin hefur lítið okkum í hendi.

Takk fyrri at tit vildu liða á.

Sjúrður Poulsen

Goðu skotar. Tit í Havnar Hornorkestri og allir tit grækarismessugestir, ið møttir eru her á Vaglinum i dag fyrri at heiðra okkara tjóðarfugl, tjaldrinum, og fyrri at ynskja tí vælkomnum nú, ið tað nemur land í hesum døgum.

Enn er lotið kalt, og enn kann frostið nita í mønu og merg. Men eitt er vist. Sólir er á veg norður imóti okkum, og við sær í fylgi hefur hon lýðku, vón og ljósari tíð. Hetta kennir tjaldtrið eisini á sær ár undan ári.

Vanliga rekur sólir eisini illveður á dyr og á kyndilsmessu var gamalt

at siga, at tá misti utsýnn-ingur annað beinið. Tað var so at skilja, at tá misti hann helvtina av megi síni. Men i ár sær ikki mætari út, enn at hann hefur havt meira enn tvey bein, tí enn hefur hann gartað illa og stevnt fólk á fund mest fyrri at bjarga og skjotta bæði sær og sinum. Men hvør veit, kanska er hetta bert ein áminning um, at enn er vert at halda við líka og at vera hyggjin.

Annað er tað, at manna-born alt frá gamlari tíð hava havt fyrri neyðini at koma saman í hópi og viðgera og tala um felags

mál. Sjáldan man einmansleikur og avgerðir vera fjöldini til størsta fyrirum. Heldur er tað so, at tá ið fjöldin sjálf áhaldandi og miðvist hefur eitt mál fyrri eyga, og uttan íhald talar fyrri sín sok, tá kann gott úrslit spyrjast burturur.

Eitt feskt dømi av hesum slagi hava vit í tí goða úrsliti, ið spurdist burtur úr áralongum stríði um at veita svartfuglinum, lomviga og álku, grið fyrri ovveidu í hvussu er um okkara strendur.

Tað er púra oneyðugt i dag, og víði verið óhóska-ndi, at tikið alt tað stríð

Vestfalskyrrindi

8. mars: Manin næstur jorðini
14. mars: Fyrra kvarter

	Suðuroyar-fjørður		Vestmanna-sund		Nólsoyar-fjørður		Lorviks-fjørður		Skopunar-fjørður	
Dagur	fp.	sp.	fp.	sp.	fp.	sp.	fp.	sp.	fp.	sp.
14. mars	—	1222	0141	1422	1037	2218	—	1237	1122	—
15. mars	0103	1344	0303	1544	1159	—	0118	1359	0003	1244
16. mars	0225	1451	0425	1651	0040	1306	0240	1506	0125	1351